

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Competitive Edge Advisors s.r.o.**, IČ 26428741
sídlem Kaprova 42/14, Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Janem Vondráčkem
sídlem Revoluční 762/13, Praha 1

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2024, č. j.: 6659/24/5300-22444-704601

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho odvolání do celkem 10 rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále také jen „*správce daně*“, tento termín je obecně užíván i pro žalovaného, pokud rozlišení jednotlivých vykonavatelů veřejné správy nemá vliv na srozumitelnost textu, jinak pouze „*finanční úřad*“), která byla zároveň potvrzena, ze dne 12. 9. a 13. 9. 2022. V daňovém řízení byla pravomocně žalobci doměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období únor 2016 až říjen 2016 (měsíční zdaňovací období). Důvodem pro doměření daně byla

skutečnost, že žalobce nesplnil svou důkazní povinnost a neprokázal splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet daně podle ust. § 72 a 73 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o dani z přidané hodnoty“ nebo jen obecně „zákon“). Konkrétní výše daně a penále je uvedena ve výrocích dodatečných platebních výměrů.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu a domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, včetně zrušení dodatečných platebních výměrů. V žalobě uvedl tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Soud uvádí pouze polemiku s vydaným rozhodnutím a průběhem řízení, nikoliv obecné konstatování žalobce, které není předmětem sporu. Obecněji ke svým žalobním bodům uvádí, že podle jeho názoru byla správce daně nesprávně posouzena plnění od společnosti Eurowint-sport s.r.o. (dále také jen „EWS“) a společnosti United Interconsulting Limited (dále také jen „UIL“). Poukazuje na to, že bylo prokázáno, že mezi ním a EWS byla uzavřena Rámcová smlouva o reklamní a marketingové spolupráci dne 21. 12. 2015 (dále také jen „rámcová smlouva EWS“), v níž se EWS zavázala provádět reklamní a marketingovou činnost. Správce daně vytýká žalobci, že nepředložil k této smlouvě tzv. plány činnosti za jednotlivé měsíce podle článku III. odst. 1 této smlouvy, a odsouhlasení grafického vyobrazení nebo zvukového zpracování loga či spotu podle čl. III odst. 3 smlouvy, a že žalobce nepředložil relevantní důkazy k prokázání nároku na odpočet daně. Posouzení rámcové smlouvy EWS ze strany správce daně považuje za nedostatečné, neboť podle jeho názoru sama tato smlouva je takovým důkazem o poskytnutém plnění ze strany EWS. K nepředložení plánů činnosti uvedl, že je nemohl předložit, neboť rámcová smlouva EWS byl spolu s dalšími listinami zajištěna policií při prohlídce jiných prostor (označena jako „stopa č. 11“), při rozpečetění tohoto svazku se zjistilo, že provázek byl neporušený, ale byl mimo přelepku pečeti, s listinami tak podle názoru žalobce bylo možné manipulovat. Poukazuje na výpovědi svědka xxx, který existenci plánů činnosti potvrdil. Z těchto skutečností uvádí, že v daňovém řízení prokázal existenci plánů činnosti. Dále namítá, že v daňovém řízení navrhoval jako důkaz výslech policistů o tom, jak bylo se svazky nakládáno, jimž nebylo vyhověno. Dále uvádí, že plány činností jsou z hlediska dokazování až sekundární, primární jsou reálně uskutečněná reklamní plnění, která jsou prokázána v přehledech reklamních plnění za jednotlivé kalendářní měsíce, které tvoří přílohu jednotlivých faktur, a odpovídají podkladům společnosti AGE21 a.s. Ohledně absence odsouhlasení grafického vyobrazení nebo zvukového zpracování loga namítá, že to měla společnost EWS již z minulosti, proto jejich opětovné odsouhlasení nebylo třeba. Tuto skutečnost potvrdil svědek xxxx, svědky xxx, a plyne to z příloh jednotlivých faktur, kdy se plnění uskutečňovalo v podobě LED systémů a plošné reklamy pro již zavedené obchodní partnery. Pokud žalovaný uvádí, že plány činnosti nebyly předloženy ani ze strany EWS, pak žalobce odkazuje na výpověď svědka xxx, že předkládá to, co se mu podařilo dohledat, neboť ve společnosti EWS proběhlo několik policejních prohlídek.

[3] Ke zjištěním správce daně ohledně vystavených faktur společností EWS uvádí, že vedle odkazu na rámcovou smlouvu EWS je v nich uveden stručný popis reklamního plnění s tím, že podrobnosti jsou uvedeny v přílohách faktur, což považuje za běžné v praxi, a odpovídá to čl. IV. odst. 3 rámcové smlouvy EWS. Uvádí, že všechny faktury byly zahrnuty do daňových přiznání a uhrazeny.

[4] K přílohám faktur vystavených EWS uvádí, že v předmětných obdobích bylo poskytováno reklamní plnění v podobě LED reklamy a reklamních bannerů a ploch. V případě LED reklamy přílohy specifikují druh sportu, specifikaci konkrétního sportovního utkání, obchodních partnerů žalobce a rozsah reklamy, v případě bannerů a ploch druh sportu, konkrétního sportovního utkání, obchodních partnerů žalobce a specifikaci banneru, zejména uvedením počtu a rozměrů. Podle názoru žalobce z těchto skutečností vyplývá, že reklamní plnění jsou specifikována konkrétně a jednoznačně.

[5] K podkladům od společnosti AGE21 a.s. žalobce uvádí, že svědek xxxx uvedl, že databáze na portálu sportmonitoring.cz nemusí být kompletní, což považuje za marginální. Za nepochopitelný považuje závěr, že nelze ověřit rozsah poskytnutých služeb, ten by podle jeho názoru byl možný pouze tehdy, pokud by existoval rozpor mezi přílohami faktur a obsahem sportmonitoring.cz. Uvádí, že pokud bylo prokázáno, že reklamní plnění existovalo a že jeho originárním původcem nebyl žalobce, a že bylo dodáno koncovým zákazníkům žalobce, je podle názoru žalobce logické, že se muselo nejprve dostat do majetkové sféry žalobce, neboť pokud by je nenabyl, nemohl je poskytnout svým obchodním partnerům.

[6] V další části žaloby žalobce namítá nesprávná zjištění k výpovědím svědků. Obecně uvádí, že ač svědkové nepopsali každé reklamní plnění, nesnižuje to jejich výpovědní hodnotu, s dalšími důkazy podle názoru žalobce jeho uskutečnění prokazují. Svědci potvrdili a popsali spolupráci s EWS a způsob jejího fungování, spolupráce byla faktická, fakturace probíhala na základě reálně poskytnutých plnění. Svědek xxx uvedl, že před uskutečněním plnění byly po dohodě s klientem vyhotoveny plány činnosti, podle názoru žalobce tak potvrdil vyhotovení plánů činnosti, mohla být realizována pouze taková plnění, která jsou uvedena v přílohách faktur. Svědkyně xxxx podle názoru žalobce potvrdily, že plnění byla reálná, že společnost EWS poskytovala reklamní plnění pro žalobce na sportovních akcích, což odpovídá povaze fakturovaných plnění. Svědkyně xxx potvrdila, že přílohy faktur byly vystavovány společností EWS a konkrétně definovaly rozsah a čas plnění, uvedla, že přílohy faktur byly společností se sportmonitoringem podkladem pro vytváření navazujících příloh pro klienty žalobce, uvedla, že akce proběhly. Namítá, že v závěrečném hodnocení žalovaného chybí zmínka o svědecké výpovědi svědkyně xxxx, která potvrdila, že zaznamenala sportovní reklamy, kdy byly doručeny spoty či videa, kde bylo vidět hřiště a na nich bannery s logy klientů. Uvádí, že tyto skutečnosti prokazují, že reklamní plnění, jak jsou uvedena na fakturách, proběhla v deklarovaném rozsahu a čase, a že tato reklamní plnění byla poskytnuta společností EWS.

[7] Ohledně přijatých plnění od UIL žalobce uvádí, že byly uzavřeny dvě smlouvy (dále nazvané „*smlouva UIL 1*“ a „*smlouva UIL 2*“), u smlouvy UIL 1 nesouhlasí s tím, že nelze zjistit předmět a rozsah činnosti, neboť ten podle jeho názoru vyplývá ze smlouvy, z toho, že žalobcem byla placena odměna, obsahu smlouvy odpovídají jednotlivé faktury. Ohledně smlouvy UIL 2 uvádí, že podle jeho názoru rovněž lze zjistit předmět a rozsah činnosti, když specifikace služeb byla v přílohách smlouvy a v samotné smlouvě (články II. a III.). Za činnost byla zaplacená odměna, obsah smlouvy koresponduje s fakturami, svědkyně K. pak potvrdila, že společnost UIL poskytovala žalobci reklamní plnění na motoristických spotech, svědkyně xxx potvrdila, že na plnění byla dodána kompletní fotodokumentace z jednotlivých závodů v Evropě i fotokniha dokládající umístění log na vozidlech. Uvádí, že navrhoval výslech svědka – jednatele UIL xxxx, který

dosud působí na manažerských pozicích v rámci závodů vozů Buggyra. Ohledně souhrnných hlášení UIL uvádí, že z odpovědi britské finanční správy vyplývá, že tato hlášení správci daně poskytla, ač nebyly kompletní (smlouvy, faktury, výpisy z účtu). Z této odpovědi podle názoru žalobce jednoznačně neplyne, že by UIL nevykázala žádná plnění pro žalobce. Z těchto skutečností má za to, že plnění prokázána byla.

[8] Žalobce dále namítá, v daňovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, nejprve obecně opisuje zákonná ustanovení, konkrétnější v této argumentaci není (namítá nedodržení ust. § 92 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů – dále také jen „*daňový řád*“). Dále velmi obecně namítá nedodržení ust. § 8 odst. 1 daňového řádu, cituje z judikatury, která se k tomuto ustanovení váže. Konkrétněji pouze uvádí, že nebyly provedeny jeho důkazní návrhy. K tomu uvádí návrh na výslech policejního rady a vrchní inspektorky, kteří měli být vyslechnuti k možné manipulaci se spisem, jak uváděl v předchozí části žaloby. Za nedostatečné má to, že postup byl přezkoumán dozorovým státním zástupcem, znovu opakuje již uvedené námítky, znovu poukazuje na výpověď svědka xxx. Neprovedení důkazu podle jejího názoru nemůže zhojit ani názor soudu v jiném případě (věc vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 17 Af 10/2021). Dále nesouhlasí s neprovedením výslechu xxxx, která prováděla audit v EWS, a to ke skutečnosti, že žalobce nabyl a přijal reklamní plnění v rozsahu a čase podle vystavených faktur. Svědkyně by mohla objasnit širší spektrum fungování společnosti EWS. K navrženým svědeckým výpovědím svědků xxxuvádí, že první osoba je podle veřejných rejstříků osobou kontaktní, přičemž komunikovala s britským správcem daně.

[9] Žalobce pak uvádí, že nesouhlasí s právním posouzením věci, odstavec 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje za nepřiléhavý, když v základu stojí, že zdanitelné plnění samo bylo uskutečněno, pochybnost je pouze zda se tak stalo od deklarovaného dodavatele. Namítá dále možné použití rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2022, čj. 1 Afs 334/2017-208 (věc Kemwater), z jehož odůvodnění cituje. K samotné aplikaci tohoto rozsudku uvádí, že i kdyby bylo z jeho strany připuštěno, že skutečným dodavatelem nebyla EWS nebo UIL, z výsledků je zřejmé, že dodavatel plnění, ať jím byl kdokoliv, musel být plátcem daně z přidané hodnoty.

[10] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, obsahově uváděl tytéž okolnosti, jako v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, případně odkazoval na proběhlé daňové řízení. Předložení formálně bezvadného daňového dokladu ještě neprokazuje nárok na odpočet daně. Právní závěry, které se vážou k rozsudku Kemwater, nelze v tomto případě využít, neboť nárok byl odepřen z jiných důvodů, než neprokázání konkrétních dodavatelů; v této věci žalobce neprokázal přijetí plnění v rozsahu a čase, proto nemá smysl posuzovat otázku dodavatele plnění. K plněním od společnosti Eurowint mj. uvedl, že rámcová smlouva zachycuje pouze budoucí spolupráci, konkrétní nároky z ní nevyplývají (nebyly předloženy plány akcí, o nichž se smlouva zmiňuje). K nezákonné manipulaci se spisem nedošlo, poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2023, čj. 10 Afs 356/2022-68. Plány činností měly být nedílnou součástí smlouvy, nebyly však předloženy, ty nepředložil ani svědek Přeček, nebylo doloženo odsouhlasení loga či spotu, který se může v čase měnit. Skutečnost, že daňové doklady byly zohledněny v daňových tvrzeních společnosti Eurowint a že byly žalobcem uhrazeny, neprokazuje uskutečnění zdanitelného plnění v rozsahu a čase. V daňových dokladech nebyla specifikace reklamy (rozsah či počet

vysílaných spotů). Ohledně společnosti AGE 21 není předmětem sporu plnění na výstupu. Výpověď svědka xxxx neosvědčila soulad fakturace s konkrétními plněními, svědkyně xxx uvedly, že se plnění neúčastnily, mohly potvrdit pouze formální stránku plnění. Výpověď svědkyně xxxx byla obecná a jako taková byla hodnocena.

[11] Dále žalovaný k plněním přijatým od společnosti UIL uvedl, že žalobce neprokázal faktické přijetí zdanitelného plnění, uzavřené smlouvy byly pouze rámcové, výpovědi svědkyň nijak skutkový stav neobjasnily, totéž se týká výpovědi svědka xxxx. Z mezinárodní výměny informací byla získána pouze první smlouva UIL spolu s několika daňovými doklady, a korespondence, což však rovněž skutkovou situaci nijak neposunulo.

[12] K dalším žalobním bodům žalovaný uvedl, že daňové řízení není svázáno zásadou vyšetřovací, ale daňový subjekt musí prokázat svá tvrzení, důkazy byly hodnoceny přílehavě, poukázal dále na rozsudek Krajského soudu v Ostravě čj. 30 T 7/2017-5990, který nabyl právní moci, jímž byl odsouzen jiný subjekt. Provedení výslechu svědků xxxx považuje za nadbytečné, svědkyně xxx rovněž, neboť v průběhu řízení nevyplývalo, že by tato osoba byla přítomna u poskytovaných plnění, u svědků xxxx správce daně učinil veškeré kroky, aby tyto osoby mohly být vyslechnuty.

[13] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je ve vztahu k žalobním bodům mj. uvedeno, že ohledně přijatých plnění od společnosti Eurowint tato nebyla prokázána. Správci daně se do dispozice dostala Rámcová smlouva o reklamní a marketingové spolupráci ze dne 21. 12. 2015 uzavřená mezi žalobcem a společností Eurowint, jejímž předmětem bylo provádění reklamní a marketingové činnosti pro žalobce, zaměřené především na zajišťování reklamní plochy v rámci sportovních televizních přenosů pro umístění reklamních log žalobce a jeho obchodních partnerů, a to tak, aby byly v dosahu TV kamer. V části III. smlouvy je uvedeno, že plány akce budou uvedeny v plánech činnosti měsíčně, které budou nedílnou součástí smlouvy, a budou se týkat především způsobu a rozsahu zajišťovaného plnění na dané období, nebo trvání zajišťovaného plnění, početní rozsah a rozměry plošných reklam (nápis, bannery, plakáty) a rozsahy zajištěných tzv. „partnerství“ v případě rozhlasových a televizních přenosů, počty (frekvence) vysílaných spotů, identifikaci mediálních partnerů a programových bloků. V bodě 3 je uvedeno, že agentura před započítáním té které reklamní a marketingové činnosti podrobně seznámí klienta s grafickým vyobrazením nebo zvukovým zpracováním, formou, způsobem, rozsahem, umístěním loga či spotu a tuto provede až po předchozím písemném odsouhlasení ze strany žalobce.

[14] Dále je uvedeno, že ani výsledkem navržených svědků nebyla skutková situace doplněna. Svědkyně xxx která vykonávala účetní práce, vypověděla, že dodavatelé nebo osoby, které za ně jednaly, pocházely od xxx, ten s nimi jednal a rozhodoval o tom, kdo bude dodavatelem. Společnost Eurowint byla napsána na bratra xxx, je jí známo, že mezi žalobcem a touto společností byla uzavřena smlouva o reklamní spolupráci, ohledně otázky na vystavené daňové doklady konkrétně nic neuvedla, fakturace probíhala na základě smlouvy bez toho, aniž by se fakturace či platba vázaly k tomu kterému plnění a z které smlouvy. Jednotlivá plnění pramenila ze smlouvy, nebyla uvedena přesným datem. Když jí byla předložena smlouva, uvedla, že ta je převzata z rámcových smluv PROPAG STORMu, a předpokládala, že k takto uzavřené smlouvě musí existovat i přesná

specifikace sportovních či kulturních akcí s daty konání. Podílela se na účetnictví, paní xxxx naváděla prvotní doklady, kontrolovala doklady podle smluv a svědkyně prováděla zaúčtování a připravovala účetní závěrky, většinou pod vedením xxx, stejně jako přiznání k dani z přidané hodnoty. Pokud byla platba vyšší, ne se kterou xxx počítal, byl schopen toto korigovat úpravou smluv, de fakto kontroloval finančně vyjádřené vstupy a výstupy žalobce. Nebyla schopna odpovědět, zda žalobce nabyl reklamní plnění, společnost řešila pouze z pozice čísel, ne přímého plnění. Ohledně plnění odpověděla, že se nejednalo o fiktivní plnění, ale netroufne si odpovědět, zda bylo či nebylo poskytováno. Kontrolovat provedení plnění měla paní xxxx. Nebyla schopná odpovědět na velikost obchodní marže, plnění je podle ní dohledatelné na webu www.sportmonitoring.cz. Dále je konstatována svědecká výpověď xxx, který vypověděl, že společnost AGE21 a.s. vykonávala pro žalobce monitoring, aby měl doloženou dokumentaci, že akce probíhaly, tyto monitoringy byly umístovány na již uvedeném webu, dále poskytovala služby jako zajištění výroby bannerů a jejich distribuci do sportovních klubů, grafické podklady měla společnost AGE21 z minulosti, specifikace obchodních partnerů byla předávána v kanceláři žalobce, telefonicky nebo mailem. K vyjádření přímo spolupráce se společností UIL se svědek nemohl vyjádřit. Konstatována je výpověď svědka xxxx který uvedl, že společnost Eurowint se zabývala reklamní činností a služba s tím spojenými, k obchodní spolupráci s žalobcem došlo pravděpodobně z činnosti xxxx, svědek potvrdil existenci smlouvy, k měsíčním plánům činnosti uvedl, že ty byly vyhotovovány před uskutečněním jednotlivých plnění po dohodě s klientem. Svědek jednoznačně neodpověděl na otázku, zda přílohy s rozpisem reklamních plnění (přílohy jednotlivých faktur) jsou samostatné plány, o nichž hovoří smlouva. Na otázku, zda bylo plnění poskytnuto, odpověděl kladně, faktury byly zaevidovány, platby šly přes bankovní účet, reklamní spoty a televizní přenosy byly doloženy fotodokumentací. Dále byla svědecky vyslechnuta xxxxx, která se z jednání omluvila ze zdravotních důvodů, dále bylo sděleno správci daně policií, že tato osoba je v programu na ochranu svědků. S ohledem na situaci spojenou s COVID nemohla být dále svědecká výpověď provedena.

[15] Na základě provedeného dokazování správce daně seznámil žalobce s dosavadním výsledkem kontrolního zjištění, sdělil mu, že nedostal důkazní povinnosti. Žalobce v reakci na to, navrhl jako důkaz další svědky – xxxx a dvou příslušníků policie. Nebylo vyhověno výsledku x. xxx, což je odůvodněno tím, že v průběhu řízení nevyplývala jediná skutečnost, ze které by bylo patrné, že by tato osoba byla přítomna u poskytovaných plnění. Svědecká výpověď xxxxnakonec proběhla, ta vypověděla, že společnost Eurowint poskytovala reklamní plnění, na typ akcí si nevzpomněla. Po předložení smlouvy uvedla, že se na ní nepodílela, tento typ smlouvy je jí znám ze společnosti PROPAG STORM, smlouva byla záležitostí xxx. Přílohy jí byly dodávány pozdě, byly dělány pozdě až po akci, byl to jeden velký chaos. Svědek xxxx pak předložil jenom smlouvu a některé faktury a přílohy, zbylé byly zabaveny policií. Uvedl, že fakturované akce byly monitorovány na www.sportmonitoring.cz, to zajišťovala společnost AGE21, kontrolu prováděla paní K. Předložil smlouvu mezi společností Eurowint a UIL ze dne 4. 11. 2015 a faktury vystavené společností UIL pro společnost Eurowint, uvedl, že stejná smlouva byla asi vystavena mezi žalobcem a společností UIL, dále se rozhodl nevypovídat. Svědkyně xxxx uvedla, že byla u žalobce asistentkou jednatele, její práce spočívala v přípravě podkladů pro účetní a vyřizování běžné pošty, na smlouvy se zmíněnými dodavateli si nevzpomněla, po předložení smlouvy uvedla, že ji

viděla. Na vystavení dodatků či příloh ke smlouvě si nevzpomněla, ohledně sportovních akcí uvedla, že to bylo mimo její gesci, po předložení faktur nemohla říci, které plnění se v jednotlivých měsících uskutečnilo. Dále je odůvodněno neprovedení výslechů příslušníků policie k namítané manipulaci s doklady.

[16] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak k plněním od společnosti Eurowint uvedeno, že z provedených svědeckých výpovědí i tvrzení žalobce vyplývá, že reklamní plnění byla vedena na portále www.sportmonitoring.cz, tento portál provozovala společnost AGE21. Správce daně proto vyzval tuto společnost k poskytnutí údajů a listin souvisejících s žalobcem, tato společnost zaslala správci daně Smlouvu o poskytování služeb uzavřenou s žalobcem dne 29. 12. 2015, několik pro žalobce vydaných faktur a bankovní výpis dokládající úhrady fakturovaných plnění, sdělila, že portál www.sportmonitoring.cz byl ukončen koncem roku 2020 a nelze poskytnout k těmto stránkám přístup. K vydání kopií nebo fotografií či videozáznamů tato společnost zaslala správci daně USB disk, ten obsahuje soubory „dokumentace 2016“, „foto“ a „video“.

[17] Ohledně plnění od společnosti UIL je v odůvodnění napadeného rozhodnutí mj. uvedeno, že správce daně měl k dispozici Smlouvu o poskytování reklamních služeb ze dne 5. 11. 2015 (dále také jen „*smlouva UIL*“ nebo obecně „*smlouva*“). Předmětem smlouvy poskytování zpoplatněných reklamních služeb poskytovaných UIL žalobci, v článku 5 v bodě 5.2 je uvedeno, že společnosti UIL je povinna účastnit se se svými vozy závodů FIA, na každém závodě je povinna provádět činnosti, k nimž se smluvně zavázala, UIL se zavázala předat žalobci emailem fotodokumentaci prokazující splnění předmětu smlouvy, a to po skončení každého FIA závodu.

[18] Dále je k plněním přijatým od této společnosti UIL uvedeno, že správce daně se dotázal do mezinárodního systému výměny informací o DPH, zjistil, že tato společnost nevykázala za rok 2016 žádná plnění uskutečněná od společností v ČR, z odpovědi britské daňové správy správce daně zjistil, že tato společnost neuskutečňuje žádná plnění, britský správce daně se se společností nemůže nijak spojit, žádná plnění nebyla za rok 2016 vykázána, udaná adresa společnosti je pouze korespondenční. Dále bylo požádáno o výslech svědkyně xxxvýchlech britskou správou nebyl proveden. Byl proveden výslech svědkyně xxxx ohledně spolupráce se společností UIL, tady jednal jednatel xxxx, jednalo se o reklamní plochy v rámci BUGGYRA, ohledně reklamních plnění svědkyně s nikým nejednala, bylo jí známo, že byly uzavřeny smlouvy o spolupráci, neměla žádné podklady k dispozici, pan xxxx nosil faktury, ty ležely v modré složce v zásuvce pracovního stolu xxx s tím, že smlouvu pan xxx přinese až ke konci toho kterého roku. Svědek xxxse k těmto plněním nevyjádřil. Svědkyně H. K. uvedla, že smlouvy se společností UIL byly vždy komplikací, neboť xxx je nosil až ex-post. Sama s nikým ze společnosti UIL nejednala, nevzpomněla si, zda byly vystaveny nějaké faktury. Svědek xxxxpředložil pouze smlouvu se společností UIL, uzavřenou však se společností Eurowint. Svědkyně xxxx nepotvrdila poskytnutí konkrétního plnění společností UIL, smlouvy viděla, nevzpomněla si, zda byly ke smlouvám vystaveny faktury. Svědek xxxx nemohl být vyslechnut, neboť se jej nepodařilo obeslat, rovněž nebyly provedeny výslechy policistů.

[19] Další část odůvodnění napadeného rozhodnutí reaguje na odvolací námitky, které přímo nesměřují k jednotlivým plněním. Jsou připomenuty základní zásady

daňového řízení a zdůrazněno, že správce daně není povinen za daňový subjekt vyhledávat důkazy, a na základní judikaturu. Dále je odůvodněno, proč nebyl proveden výslech některých svědků. Ohledně policistů žalovaný odkázal na nálezný Ústavního soudu a uvedl, že provedení důkazu považuje za nadbytečné, neboť žalobce nepopíral autentičnost a identitu získaných listin z trestního řízení, postup policie byl přezkoumán dozorovým státním zástupcem, který pochybení nezaznamenal. Výslech svědkyně xxx by byl nadbytečný, neboť tato osoba nebyla přítomna u poskytovaných plnění, mohla vypovídat pouze o fakturaci a zanesení daňových dokladů do účetnictví. Výslech svědkyně xxxx nemohl být proveden, správce daně učinil maximum kroků, aby mohl být proveden, to se však nestalo z objektivních důvodů, a to ani britské daňové správě, a to ani nařízeným předvedením.

[20] Při ústním jednání účastníci setrvali na svých procesních úkonech.

[21] Soud neprovedl jako důkaz listinu – rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 7. 2021, čj. 30 T 7/2017-5990, která byla žalovaným soudu zaslána s tím, aby jí soud vyloučil z nahlížení, což soud usnesením učinil. Tento důkaz nemá žádný vliv na posouzení důvodnosti podané žaloby – napadené rozhodnutí z něj nijak nevychází, týká se jiných účastníků i jiného právního řízení před správcem daně. Pro tuto věc tak nemá žádnou vypovídající hodnotu a jeho provedení by tak bylo nadbytečné.

[22] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[23] Podstatou postupu správce daně vůči daňovému subjektu v tomto případě je posouzení toho, zda žalobce jako daňový subjekt prokázal uskutečnění zdanitelného plnění, a to nikoliv pouze na základě účetnictví nebo vydaných faktur a jejich úplnosti, ale i jeho faktické uskutečnění (jedná se o daň na vstupu) – srov. zákonné ustanovení § 72 a 73 zákona o daně z přidané hodnoty, které výslovně nárok na odpočet daně váže na plnění, která jsou použita při ekonomické činnosti, a která musí být konkretizována. V tomto směru žalovaný v úvodu odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul ve věci použitelnou judikaturu, byť ta pochopitelně nemusí být v každém svém jednotlivém dílčím názoru na daný případ aplikovatelná. V dalším odůvodnění však žalovaný již konkrétně vyhodnotil na základě obecné právní úpravy a judikatury, v čem žalobce jako daňový subjekt svou povinnost prokázat uskutečnění zdanitelného plnění nesplnil, čímž odůvodnění napadeného rozhodnutí dostalo obecným požadavkům na odůvodnění správního aktu. V původním souhrnu obecné judikatury tak soud neshledává žádnou nedůslednost, naopak ji hodnotí jako přílehlavou obecnou argumentaci, která přispívá k větší srozumitelnosti a vysvětlení postupu správce daně vůči žalobci.

[24] Dále soud uvádí, že žalobní argumentace musí konkrétně reagovat na odůvodnění napadeného rozhodnutí a předchozí postup správce daně. Pokud se žalobce omezuje na velmi obecná prohlášení, že považuje zdanitelné plnění těmi důkazními prostředky, které byly v řízení provedeny, za prokázané, pak reakce soudu na takto

obecné tvrzení je možná rovněž pouze ve velmi obecné rovině. Konkrétně pak v tom směru, že soud odkazuje na odůvodnění žalovaného, které konkrétně popisuje, co žalobce neprokázal a v čem jím navrhované či předložené důkazní prostředky jsou nedostatečné, případně na to, že se tyto skutečnosti nedaly zjistit jinak. Soud tak při velké obecnosti tohoto úvodního žalobního bodu odkazuje na konkrétní zhodnocení důkazního stavu ve vztahu k předmětu řízení, které provedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[25] Ohledně žalobní námitky týkající se posouzení zdanitelného plnění od společnosti UIL a EWS soud žádnou nedůslednost posouzení prokázání tohoto zdanitelného plnění na základě žalobcem předložené neúplné smluvní dokumentace neshledal. Při posouzení faktického a reálného uskutečnění deklarovaného zdanitelného plnění od obou dodavatelů je nutné prokázat, že tato konkrétní plnění, jak byla fakturována a jak jsou žalobcem uplatněna u správce daně, skutečně konkrétně v konkrétních dnech a konkrétním obsahu proběhla. To z žalobcem předložených důkazů nevyplývá, neplyne to ani z jiných zjištěných skutečností. Samotné smlouvy, které žalobce předkládal, jsou smlouvy rámcové, z nichž je možné pouze učinit ten závěr, že rámcově byla spolupráce dohodnuta, nelze z nich však již učinit žádný závěr o konkrétních plněních, která následně byla žalobci fakturována, a to již z toho důvodu, že žalobce vůbec nepředložil úplnou smluvní dokumentaci, kterou tyto rámcové smlouvy upravují (zmíněný článek III, odst. 1 nebo 3 těchto smluv), a kterou jsou tzv. plány činnosti. Tyto dohodnuté plány činnosti nejsou tak nějakým podružným či dokreslujícím důkazem, ale smluvně dohodnutou precizací smluvního plnění, které až na jejich základě je řádně identifikováno a může být proplaceno. To není žádná spekulace správce daně, ale smluvní ujednání, které žalobce uzavřel. Pokud žalobce uvádí, že tyto plány činnosti nemohl předložit z toho důvodu, že byly v rámci trestního řízení zajištěny policií, pak z žádného podkladu ve spise neplyne závěr, že by tyto podklady byly policií skutečně zajištěny a předány do příslušného trestního spisu, odkud by pak mohly být k dispozici správci daně či přímo žalobci k předložení v rámci tohoto daňového řízení. Ohledně postupu policie při tomto postupu pak soud ve vypořádání tohoto žalobního bodu plně odkazuje na názor, který tento bod vypořádal jako nedůvodný a který je oběma účastníkům znám (rozsudek rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2022, čj. 17 Af 10/2021-75, proti němuž byla kasační stížnost žalobce zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. srpna 2023, čj. 10 Afs 356/2022 – 68, kde srovnej odstavce 37 a 38 odůvodnění tohoto rozsudku). Vzhledem k tomu, že touto žalobou je napaden týž postup, který již byl soudy posouzen a námitky shledány jako nedůvodné spekulace, zdejší soud na téže námitky neshledává důvod se od tohoto posouzení odklánět, a hodnotí tuto část žalobní argumentace jako nedůvodnou.

[26] Ohledně samotného hodnocení důkazní situace soud nemůže souhlasit s žalobcem, že by svědek xxx svou výpovědí tyto plány činnosti potvrdil, což by mělo znamenat prokázání konkrétních zdanitelných plnění. Jak již uvedl žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tyto plány činnosti měly být součástí uzavřených smluv, a proto jejich existenci či vymezení konkrétního plnění může nahradit svědecká výpověď osoby jen v případě, kdy by byla naprosto konkrétní, úplná a ověřitelná i jinými provedenými důkazy (jedná se tak o dokazování přímo obsahu smluvního závazku, který není součástí smlouvy, neboť nebyl žalobcem předložen). Ohledně hodnocení svědecké výpovědi tohoto svědka a zejména toho, o čem vypovídal, soud souhlasí s žalovaným, že

tento svědek žádné konkrétní skutečnosti ke konkrétním akcím neuváděl, jeho výpověď byla vysloveně obecná a vztahovala se k celkové spolupráci, přičemž předložil pouze některé faktury a přílohy, a odkázal na nedostupný tzv. sportmonitoring. Ani tento svědek žádné konkrétní podklady, z nichž by přímo vyplývalo fakturované plnění, nepředložil, a jejich existenci nijak konkrétně nepotvrdil. Soud tak nesouhlasí s žalobcem, že by z tohoto důkazního prostředku byla všechna zdanitelná plnění konkrétně prokázána. Pouhá skutečnost, že tento svědek velmi obecně potvrdil existenci plánů činnosti, ještě nevypovídá o tom, že konkrétní plnění se fakticky uskutečnila (a to vůbec o jaká konkrétní plnění se jedná), neboť z takové svědecké výpovědi žádná konkrétní zdanitelná plnění nevyplývají.

[27] Rovněž nelze souhlasit s tím, že by plány činností měly být nějakým sekundárním důkazem, které by nebylo nutné dokládat. Jak již bylo shora uvedeno, v tomto daňovém řízení nebyla prokazována nějaká obecná spolupráce žalobce s jinými subjekty, ale reálně uskutečněné zdanitelné plnění, které se mělo opírat právě o plány činnosti, jak bylo mezi účastníky smluvně dohodnuto. Tuto smlouvu uzavřel žalobce i s takto smluvenými podmínkami mezi účastníky této smlouvy a z této smlouvy vychází faktury, které na ní přímo odkazují, při posouzení plnění z této smlouvy je tak nutné primárně z této smlouvy vycházet (tedy z obsahu smluveného závazku), což správce daně činil. Tyto plány činnosti jsou tak pro vymezení jednotlivých zdanitelných plnění naprosto klíčové, žalobcem byly domluvené ve smlouvě jako její nedílná součást, a jejich nepředložení správci daně výrazně znevěrohodňuje tvrzení žalobce, že k plnění skutečně došlo (resp. to smluvený závazek téměř zneplatňuje pro nedostatečné vymezení jeho obsahu a tím smluvních povinností obou smluvních stran). Nicméně kromě již zmíněného hodnocení je nutné uvést, že podle názoru soudu žalobce ani jiným způsobem uskutečnění konkrétních zdanitelných plnění nijak neprokázal (to se nestalo ani provedenými svědeckými výpověďmi, jak bude rozebráno u dalších žalobních bodů dále).

[28] Totéž je možné uvést u námítky, že odsouhlasení grafického vyobrazení nebo zvukového zpracování loga již měla společnost AGE21 a.s. z minulosti a nebylo tak nutné prokazovat jejich nové odsouhlasení. Podoba tohoto vyobrazení či loga se může měnit, je to navíc smluvně dohodnutá povinnost, tato podoba a její specifikace nebyla ani součástí faktur. Navíc je k této části žalobního bodu nutno poukázat na to, že v této věci nejde o prokázání plnění na výstupu, ale na vstupu. To tato část žalobní argumentace pomíjí, proto se k ní soud nadále nebude konkrétněji vyjadřovat, neboť plnění na výstupu nebylo předmětem tohoto daňového řízení.

[29] Pokud žalobce uvádí, že ve fakturách je uveden stručný popis reklamního plnění, když podrobnosti jsou v přílohách faktur a že faktury byly uhrazeny, čímž podle jeho názoru došlo k prokázání uskutečnění zdanitelného plnění, pak s tím soud nesouhlasí. Ve fakturách je předmět zdanitelného plnění uveden velmi obecně a víceméně zaměnitelně a téměř vždy ve své obecnosti stejně (není z nich patrný ani rozsah fakturované činnosti a jakákoliv její bližší specifikace). V tomto daňovém řízení se pak neprokazuje, zda byly faktury proplaceny, ale zda došlo k uskutečnění zdanitelného plnění – samotná úhrada faktur tak existenci plnění ještě neprokazuje. Stejně tak skutečnost, že faktury byly zahrnuty do daňového přiznání, ještě uskutečnění zdanitelného plnění neprokazuje. Celkově k této části žalobní argumentace je nutné odkázat na odůvodnění napadeného

rozhodnutí, které konkrétně uvádí, co konkrétně nebylo prokázáno, na což soud při obecnosti tohoto žalobního bodu odkazuje.

[30] Další část žaloby žalobce směřuje konkrétněji ke společnosti EWS, byť částečně obdobnou argumentaci již uplatňoval žalobce obecně. Soud se tak vyjádří k této konkrétnější žalobní argumentaci, byť některé aspekty již byly shora hodnoceny, a to s ohledem na to, že soud respektuje uspořádání žaloby, jak je provedl žalobce.

[31] Ohledně žalobního bodu, v němž žalobce namítá, že specifikace plnění na fakturách EWS a jejich přílohách je dostatečná k vymezení zdanitelného plnění, soud uvádí, že tomu tak není. Jak bylo již uvedeno shora, ve fakturách je pouze odkaz na rámcovou smlouvu, jejíž nedílnou přílohou měly být plány činnosti, které správci daně nebyly předloženy a jejich obsah je neznámý, neuvádí jej ani žalobce v žalobě. V přílohách faktur jsou uvedeny pouze obecné údaje, které předmět fakturace nijak konkrétně nevymezují z hlediska jeho množství a času (u LED systému počet řad a druh sportu, datum, specifikace utkání, u bannerů rozměr, datum a utkání). Není však uveden ani počet či vymezení reklamních spotů, nelze nijak zpětně dohledat, v jakém množství a kvalitě byly tyto činnosti provedeny. To je přímo v rozporu s rámcovou smlouvou EWS, na kterou výslovně faktury odkazují, a která požaduje specifikaci v plánech činnosti, kde má být *„měsíčně či podle potřeby průběžně uvedeny informace týkající se především způsobu a rozsahu zajišťovaného plnění na dané období, dobu trvání zajišťovaného plnění, početní rozsah a rozměry plošných reklam (nápisy, bannery, plakáty), typy a rozsahy zajištěných tzv. „partnerství“ v případě rozhlasových a televizních přenosů, počty (frekvence) vysílaných spotů, identifikaci mediálních partnerů a programových bloků“* (citace ze smlouvy). Stejně jako žalovaný je soud toho názoru, že ačkoliv v přílohách faktur jsou některé údaje uvedeny, ty však, spolu s absencí plánů činnosti podle rámcové smlouvy, nemohou tato plnění řádně odlišit od jiných, a odkazují pouze na to, že na určitých sportovních utkáních reklama probíhala. Není však jasné v jakém rozsahu a kdo ji poskytoval. Toto vymezení pak ani neodpovídá shora uvedenému požadavku, který žalobce smluvně sjednal se společností EWS, kdy žalobce ani v žalobě konkrétně neuvádí, kde jsou všechny tyto informace smluvně požadované na příloze faktur uvedeny. Fakturovaná částka není nijak rozepsána ani v přílohách faktur, ani ve faktuře samotné (fakturováno je vždy celé období jednoho měsíce), zpětné ověření množství dodaného plnění je tak téměř nemožné. Skutečnost, že žalobce jako smluvní strana zaplatil takto naprosto nekonkrétně fakturované plnění, které není možné jakkoliv ověřit, je jeho podnikatelským rozhodnutím, pokud měl za to, že jeho smluvní partner svůj závazek ze smlouvy takto splnil. Pokud však toto plnění vstupuje do systému daně z přidané hodnoty, musí žalobce správci daně prokázat, že plnění bylo fakticky uskutečněno. To se podle názoru soudu nestalo.

[32] Ohledně plnění od společnosti AGE21 a.s. soud souhlasí s žalovaným, že tato část žalobní argumentace se netýká předmětu tohoto daňového řízení, neboť se týká daně na výstupu žalobce, navíc jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí (odstavec 75), nejedná se o spornou otázku, když žalovaný uvedl, že reklamní plnění a jeho zveřejnění na www.sport.monitoring.cz nebylo zpochybněno (spornou otázkou je, v jakém rozsahu bylo toto plnění přijato od EWS, neboť na základě daňových dokladů této společnosti si žalobce uplatnil nárok na odpočet daně). Pokud žalobce v žalobě uvádí, že se toto plnění nějak muselo dostat do jeho majetkové sféry a ten je pak poskytl svým

obchodním partnerům, tato otázka podle názoru soudu není pro prokázání nároku na odpočet daně podstatná. Skutečnost, že plnění bylo poskytnuto, není sporná, jak již bylo uvedeno. Z tohoto důvodu není ani namístě porovnávat plnění uvedené v přílohách faktur (které soud nepovažuje za dostatečně konkretizované, jak je uvedeno v předchozím odstavci) a obsahem www.sport.monitoring.cz. Neprokázanou skutečností je to, že toto plnění žalobce nabyl od společnosti EWS, která vystavila daňové doklady, na jejichž základě žalobce uplatňuje svůj nárok, když ze samotných faktur plnění ověřit nelze. Žalobce jako daňový subjekt tak musí uskutečnění tohoto plnění (od společnosti EWS) prokázat, neboť to je podstata tohoto daňového řízení. To se podle názoru soudu nestalo, a samotná skutečnost, že plnění ze strany žalobce dalším obchodním partnerům proběhlo, ještě nemůže znamenat, že žalobce prokázal jeho přijetí deklarovaným dodavatelem, jak tvrdil v rámci daňového řízení.

[33] Ohledně žalobních bodů, které se týkají hodnocení svědeckých výpovědí, soud uvádí k jednotlivým námitkám následující. Pokud žalobce uvádí, že svědecké výpovědi nesnižuje to, že ti nepopsali všechna reklamní plnění, pak nic takového z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne. Svědecké výpovědi nebyly posuzovány s ohledem na jejich nějaké ovlivnění, ale tak, o čem svědkové mohli vypovídat a co z jejich výpovědí plyne. Pokud žalobce v žalobě uvádí, že svědci potvrdili podpis rámcové smlouvy a její plnění, pak o tom není v takto obecné rovině sporu – podstatou věci je prokázání jednotlivých plnění od deklarovaného subjektu natolik konkrétně, aby to mohlo být spolehlivým základem pro zjištění tohoto plnění, jeho identifikaci a ověření. To podle názoru soudu žádná ze svědeckých výpovědí nepotvrdila, a spolu s ostatními provedenými důkazy tak skutečnost, jaká plnění od svého obchodního partnera žalobce přijal, zůstala neprokázaná.

[34] Pokud žalobce namítá, že svědek xxx potvrdil ve své výpovědi existenci plánů činnosti, pak takové zjištění ještě nepostačuje k závěru, že všechna přijatá plnění uvedená na fakturách odpovídala skutečnosti. Svědek svou výpovědí potvrdil praxi mezi žalobcem a jeho obchodním partnerem, neosvědčil však jednotlivá zdanitelná plnění v rozsahu vymezených specifikací na fakturách a jejich přílohách (které, jak bylo shora uvedeno, k takovému vymezení nepostačují). Totéž lze uvést o svědkyních xxx – ty potvrdili obecnou obchodní spolupráci (o čemž ovšem není sporu při konstataci existenci rámcové smlouvy), neprokázaly však jednotlivá zdanitelná plnění. Pouhé tvrzení svědkyně, že všechna plnění byla reálná, není ještě důkazem o tom, o jaká plnění se jednalo a že to odpovídá fakturované částce. Jak soud uváděl shora, přílohy faktur nejsou dostatečně určité natolik, aby jednotlivá plnění dostatečně vymezily, proto skutečnost, že jejich existenci potvrdila svědkyně xxxx ještě nemůže vést k závěru, že samotné plnění bylo prokázáno a od konkrétního dodavatele. Tyto svědecké výpovědi pak byly správcem daně hodnoceny ve vztahu k tomu, co bylo pracovní náplní těchto svědkyň, což byly účetní a administrativní služby, tyto svědkyně se neúčastnily akcí, kde mělo k plnění dojít. To je skutečnost, která vyplývá z provedených svědeckých výpovědí a která odpovídá charakteru činnosti, které byly tyto osoby svědkem. Nic jiného z jejich svědeckých výpovědí neplyne. Ohledně hodnocení svědkyně xxxx a námitky jejího opomenutí soud odkazuje na odstavec 44 napadeného rozhodnutí, kde výpověď této svědkyně uvedena a rovněž je i hodnocena.

[35] Soud stejně jako žalovaný hodnotí provedené svědecké výpovědi jako výpovědi, které obecně potvrdily obchodní spolupráci žalobce s jeho obchodním partnerem, nijak však neosvětlily konkrétní zdanitelná plnění, která jsou součástí faktur, ani konkrétně nevymezily nedostatečně popsané plnění v přílohách těchto faktur. Žalobní body týkající se hodnocení těchto svědeckých výpovědí pak tento závěr nemohou zvrátit.

[36] V další části žaloby žalobce napadá závěry správce daně týkající se plnění od společnosti UIL, které bylo dohodnuto dvěma rámcovými smlouvami. U smlouvy UIL 1 tvrdí, že předmět smlouvy je určitý, obsahu smlouvy odpovídají faktury, byla placena odměna. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že tato smlouva byla hodnocena ve vztahu k dalším skutkovým zjištěním, které se musí vázat na prokázání uskutečnění zdanitelného plnění. Soud souhlasí se správcem daně, že samotná smlouva ještě tato plnění nijak neprokazuje. Pokud žalobce poukazuje na to, že této smlouvě odpovídají faktury a zaplacená odměna, pak lze uvést totéž, co u předchozího hodnocení plnění ze strany EWS – tyto skutečnosti ještě neprokazují, že k plnění skutečně došlo. Žalobce správci daně vůbec nepředložil dodatky této smlouvy, které měly jednotlivá plnění charakterizovat. Plnění pak nelze konkrétněji zjistit ani z faktur, které velmi obecně odkazují pouze na uzavřenou rámcovou smlouvu. Podle názoru soudu tak samotná uzavřená smlouva UIL 1 žádné konkrétní plnění neprokazuje, smluvní dokumentace pak byla předložena jako neúplná a je v rozporu se samotnou uzavřenou smlouvou (nebyly předloženy dodatky smlouvy, kde měla být plnění vymezena).

[37] Ohledně smlouvy UIL 2 žalobce namítá, že specifikace plnění byla dostatečná v samotné smlouvě v člancích II. a III. a že tomu odpovídá i svědecká výpověď svědkyně xxx. K obsahu této smlouvy soud uvádí totéž, co v předchozím odstavci u smlouvy UIL 1. Ohledně odkazu žalobce na článek II. a III. této smlouvy, je nutné uvést, že podle názoru soudu tyto články smlouvy žádné konkrétní plnění, které by mělo být poskytnuto, neobsahují; tyto články jsou obecné, hovoří výhradně pouze o obecné spolupráci. Totéž je nutné uvést i o výsledku svědkyně xxx, jejíž hodnocení je možné učinit jako u první smlouvy – tato svědkyně žádné konkrétní plnění neidentifikovala, poskytla pouze obecnou odpověď, že proplacené faktury byly v souladu s fakturami a že plnění byla na motoristických spotech. Tato výpověď je pouze obecným potvrzením nějaké spolupráce, nijak však nekonkretizuje poskytnuté plnění. Totéž lze uvést i o výpovědi svědkyně xxx, tato svědkyně si nevzpomněla, zda byly ke smlouvám vyhotoveny dodatky, faktury pouze komentovala tak, že jejich předmětem je to, co bylo ve smlouvě, která sama o sobě je však velmi obecná a jednotlivá plnění sama o sobě nijak neidentifikuje, ohledně plnění Buggyry uvedla, že Buggyra dodala fotodokumentaci z jednotlivých závodů a fotoknihu, která byla předána odběratelům žalobce. Konkrétní plnění však rovněž nijak nevymezila.

[38] K námitce týkající se neprovedení svědecké výpovědi svědka xxx soud uvádí, že podle obsahu spisu správce daně se o její provedení pokusil, z objektivních důvodů k němu však nedošlo, jak je uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobní tvrzení žalobce, které uvádí, že tato osoba působí na manažerském postu ohledně závodní činnosti, nijak nekonkretizuje, v čem a jak by tato osoba měla potvrdit konkrétní zdanitelná plnění z uzavřených rámcových smluv. V tomto směru soud tak uzavírá, že správce daně se pokusil tuto osobu vyslechnout, k tomu však nedošlo, přičemž ani

z podané žaloby není jasné, jakou konkrétní skutečnosti (s ohledem na další zjištění učiněná v rámci daňového řízení) by měl tento výslech zjistit ve vztahu k předmětu daňového řízení (předmětem daňového řízení není provoz a praxe na závodech, ale jsou to konkrétní plnění na základě uzavřených rámcových smluv).

[39] Pokud žalobce v žalobě uvádí, že z odpovědi britské daňové správy vyplývá, že společnost UIL poskytla souhrnná hlášení, byť ta nebyla kompletní, čímž podle jeho názoru vyplývá, že tato společnost vykázala plnění pro žalobce, pak s tím soud nemůže souhlasit. Jak plyne z odůvodnění napadeného rozhodnutí, z odpovědi na příslušné dožádání správce daně nezískal žádné skutečnosti, které by konkrétní zdanitelná plnění měly prokázat. Britská daňová správa nebyla schopná na konkrétní otázky odpovědět, neboť společnost UIL na území Velké Británie za předmětné zdaňovací období nepřiznala žádné vstupy s daní z přidané hodnoty. Tyto skutečnosti, které byly správcem daně hodnoceny, podle názoru soudu žádné konkrétní zdanitelné plnění poskytnuté žalobci neprokazují.

[40] V poslední části žalobních bodů žalobce zpochybňuje poměrně obecně zjištění skutkového stavu a dodržení základních zásad daňového procesu. Pokud žalobce dosti nekonkrétně napadá zjištění skutkového stavu, je nutné uvést, že tato skutková zjištění odpovídají provedenímu dokazování, a rozsah dokazování odpovídá procesní aktivitě žalobce, přičemž správce daně se snažil provést veškeré důkazy, které žalobce navrhoval. Jak bylo shora uvedeno, předmětem dokazování není účetní či daňová evidence, případně existence faktur, ale prokázání uskutečnění zdanitelného plnění na vstupu, tedy od dodavatelů žalobce, které uváděl. Tato skutečnost zůstala i přes provedené svědecké výpovědi neprokázaná, listiny, které byly předloženy a které byly policií zajištěny, žádné konkrétní plnění neprokazují, jsou nekompletní, výsledky svědků prokázaly pouze obecné skutečnosti, že nějaká obchodní spolupráce probíhala, konkrétní plnění, velmi obecně vymezená na fakturách, však nikoliv.

[41] Rovněž soud nesouhlasí s tím, že by správce daně provedené důkazy nesprávně vyhodnotil v rozporu s ust. § 8 daňového řádu. Jak bylo shora uvedeno, konkrétní zdanitelná plnění, která jsou předmětem faktur a která žalobce uplatňoval v daňovém přiznání, prokázána nebyla, a to ani listinami, z nichž žádná konkrétní zdanitelné plnění neplynou, ani svědeckými výpověďmi, které jsou obecné a často odkazují na nějakou praxi mezi účastníky. Předmětem dokazování však nebyla obecná spolupráce mezi žalobcem a jeho dodavateli, ale konkrétní vymezení a následně pak prokázání konkrétního zdanitelného plnění, jímž byly zejména reklamní služby (co bylo poskytnuto, v jakém rozsahu, množství a kde, jak je možné samotné reklamní služby ověřit v tom smyslu, že skutečně byly poskytnuty). To prokázáno nebylo. Skutkový stav a hodnocení dokazování správcem daně tak odpovídalo provedeným důkazům, ty byly hodnoceny samostatně a ve vzájemné souvislosti, a nevyplývalo z nich, že zdanitelná plnění byla uskutečněna. S takto provedeným hodnocením dokazování soud souhlasí a na něj v konkrétních (žalobou nezpochybněných) aspektech odkazuje.

[42] Ohledně neprovedení důkazních návrhů, které žalobce navrhoval, je nutné uvést, že správce daně provedl ty důkazy, které provést objektivně šly. Pokud některý ze svědků nemohl být vyslechnut, pak to nebylo z vůle správce daně, ale z toho důvodu, že jej

nebylo objektivně možné vyslechnout (svědkové xxxx). Žalobce v žalobě neuvádí nic konkrétnějšího, jak by takové důkazy mohly být jinak provedeny, omezuje se pouze na obecný svůj názor. Navíc – z ostatních provedených důkazů výsledku svědků předmět dokazování nijak osvětlen nebyl, je tedy vysoce nepravděpodobné, že by se tak stalo dalšími svědeckými výpověďmi, když hlavní důvod neprokázání zdanitelných plnění tkví hlavně v naprosto nedostatečné smluvní dokumentaci, kterou neosvětlili ani svědkové, jejichž výsledky provedeny byly. Pokud žalobce namítá, že nebyli vyslechnuti policisté k případné manipulaci se spisem, pak soud odkazuje shora na vypořádání tohoto žalobního bodu, a tedy na konkrétní posouzení ve věci, která se týkala jiného zdaňovacího období, a která byla vypořádána jak zdejším soudem, tak Nejvyšším správním soudem, a s tímto hodnocením se soud ztotožňuje (žalobce povahu listin získaných z trestního spisu nepopíral, postup policejního orgánu byl řádně přezkoumán dozorovým státním zástupcem, manipulace se spisem z ničeho neplyne, číselné řady jsou nepřerušené). Tuto námitku tak stejně hodnotí jako účelovou. Pokud žalobce uvádí, že nebyla vyslechnuta svědkyně xxxx, pak to by již k předmětu dokazování nemělo žádný význam nemělo, neboť tato osoba žádným plněním přítomna nebyla, prováděla audit, proto by mohla pouze konstatovat stav, který odráželo účetnictví, který však není předmětem dokazování.

[43] Ohledně argumentace žalobce týkající se rozsudku SDEU ze dne 9. 12. 2021, C-154/20, Kemwater ProChemie, soud uvádí, že tato argumentace je velice obecná a vůbec nemíří na zpochybnění rozhodovacího důvodu. V průběhu daňového ani soudního řízení žalobce konkrétně neuvádí, který jiný případný subjekt by měl zdanitelné plnění poskytnout, nic takového neplyne ani z provedeného dokazování. Proto jeho velmi obecná námitka tímto rozsudkem je nepřipadná. V této věci není nedostatek zjištění v tom, že by nebylo patrné, kdo byl dodavatelem žalobce, to je od počátku zřejmé, podstata rozhodnutí spočívá v tom, že nebylo prokázáno, že tvrzené plnění se vůbec uskutečnilo. Proto použití závěrů z tohoto rozsudku v této věci nemá místa.

[44] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[45] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu – vykonavatelé veřejné správy - tyto nevznikly nad míru obvyklou jeho běžné činnosti, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 9. ledna 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu